

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Udrag fra MED KUL OG KRIDT SKITSER (FORAAR 1872)

Citation: Drachmann, Holger: "Samlede poetiske Skrifter", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 51. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann01-shoot-idm139703123816752/facsimile.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

kunde passe sig. Ved Lyset, som vi fik tændt, kan jeg netop huske, at jeg saa' det dejligste Ansigt, som en Sømand nogensinde fik at se. men saa kunde jeg heller ikke mere, og ligesom Døren gik op, og jeg saa' den gamle, der blev staaende forbavset i den, kæntrrede jeg og gik rundt som en Hvalfisk, der har faaet Harpunen. Der laa jeg da, og — ja, nok er det, at der laa jeg, — og nu har jeg fortalt Dem om det Forlis."

Den gamle Sømand brød kort af. Med Haanden for Panden, skyggende imod Lampeskæret, og med den stumpede Pibe mellem de tæt sammenknebne Læber sad han nogen Tid ganske stille, som om disse i faa Ord sammentrængte Begivenheder udfoldede sig i hans Erindring og kastede Skygger over hans Tanke i deres fulde, mørke Bredder. Derpaa saa' han hen til mig med et underligt Blik, som om han ventede det Spørgsmaal, der utvivlsomt vilde komme, men som han maaske lige saa gerne vilde have undgaaet.

Jeg spurgte da, men fortrød næsten øjeblikkelig, at jeg havde spurgt. Med fugtige Øjne og en sitrende Haand tog han Billedet fra Bordet, og holdt det længe ud fra sig i udstrakt Arm, saaledes som gamle Folk pleje at læse Skrift; og som om Skriften, han læste, indeholdt for megen Vemod, til at han turde læse den til Ende, skød han hastig Portrættet ned i Bordskuffen og begyndte atter at fortælle, men i en underlig fraværende Tone, adspredt, som om han henvendte sig til en udenfor det snevre Kammer, ikke ulig en gammel ossiansk Barde, der i taagede Omrids besynger Skyggerne paa Bjergene eller hen over det stormende Hav.

„Hvordan det saa gik hende, og hvem hun var, vilde De jo vide. Mageløs dejlig var hun, siger jeg Dem; men det behøver jeg for Resten ikke at sige Dem, for det har De jo selv set af Skilderiet der. — Jeg var den af os to, der laa længst til Køjs efter den Tur. Saarfeberen var kommen, og jeg var nok efter Doktorens Mening saa godt som paa Vejen til Afmønstring, men hun plejede mig, da hun selv var bleven rask, og jeg har da hende at takke for, at jeg holdt det gaaende, — hvis ellers det er nogen Tak værd.

Jeg husker godt, at det var en Morgen, da jeg første Gang vaagnede med nogen Klarhed om, hvad der var passeret. Hun sad ved Vinduet og syede eller læste, og da hun mærkede, at jeg rørte mig, rejste hun sig op, og kom hen til mig. De skulde have set hende, da hun takkede mig for sin Frelse, som hun paastod, at hun skyldte mig, naagter jeg fortalte, at det egentlig var Drengen, der havde gjort det altsammen. De skulde have hørt hende fortælle om Skibbrudet, om hendes brave Onkel, Kaptajnen, der havde kæmpet som en Mand for at redde hende, men var bleven revet bort af en Sø, netop som han havde faaet klamret sig fast til en Klippe med hende i Armen.